Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
YVES BOT
föredraget den 7 juli 2016[1]

Mål C-449/14 P

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
mot

Europeiska kommissionen

”Överklagande — Statligt stöd — Stödordning för RTVE — Ändring av ett existerande stödsystem — Skatteåtgärder som vidtas med avseende på tv-programföretag och telekomoperatörer och som utgör ett nytt finansieringssätt för stödet — Förekomsten av ett nödvändigt samband mellan skatteåtgärden och stödet — Innebörd av kriteriet att intäkterna från skatten har en direkt påverkan på stödets storlek — Kommissionens beslut att förklara det nya systemet för finansiering förenligt med den inre marknaden — Fråga huruvida beslutet är lagenligt — Talan om ogiltigförklaring ogillas av tribunalen”

I – Inledning

1. Målet har sitt ursprung i kommissionens beslut 2011/1/EU,[2] varigenom denna förklarade att den spanska stödordningen till förmån för Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), det spanska offentliga radio- och tv-programföretaget som delvis finansieras genom skatter för tv-programföretag och telekomoperatörer är förenlig med den gemensamma marknaden.

2. DTS Distribuidora de Televisión Digital SA[3] har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 11 juli 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/kommissionen[4] genom vilken tribunalen ogillade bolagets talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

3. Telefónica de España SA och Telefónica Móviles España SA[5] ingav samtidigt ett anslutningsöverklagande, genom vilket även de yrkade upphävande av denna dom.

4. Det aktuella målet ger domstolen tillfälle att klargöra innebörden av de kriterier som ska göra det möjligt att bedöma i vilken omfattning skatteåtgärder utgör ett finansieringssätt för ett statligt stöd på så sätt att skatterna utgör en integrerad del av stödåtgärden och följaktligen ska anmälas till Europeiska kommissionen. Denna prövning förutsätter att det visas att det finns ett ”tvingande samband” mellan skatten och den aktuella stödordningen. Frågan om det finns ett sådant samband mellan de skatter som operatörer av tv och telekommunikationer åläggs, såsom DTS och Telefónica, och det stöd som utbetalats till RTVE, har diskuterats av de berörda parterna i förevarande fall.

1 — Originalspråk: franska.

2 — Beslut av den 20 juli 2010 om det statliga stöd C 38/09 (f.d. NN 58/09) som Spanien planerar att genomföra till förmån för Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (EUT L 1, 2011, s. 9, nedan kallat det omtvistade beslutet).

3 — Nedan kallat DTS.

4 — T-533/10, EU:T:2014:629, nedan kallad den överklagade domen.

5 — Nedan kallade Telefónica.

5. Kommissionen fastställde att det inte finns ett tvingande samband mellan skatteåtgärderna och det aktuella stödet och konstaterade i det omtvistade beslutet att nämnda skatter inte utgjorde en del av det stöd som utbetalats till RTVE och att de därför inte omfattas av bedömningen av stödets förenlighet med den inre marknaden. Av dessa skäl fastställde kommissionen att det aktuella stödet var förenligt med den inre marknaden enligt artikel 106.2 FEUF.

6. I den överklagade domen förkastade tribunalen de grunder för ogiltigförklaring som DTS och Telefónica anfört mot det omtvistade beslutet.

7. I detta förslag till avgörande kommer jag att föreslå att domstolen ska ogilla DTS överklagande.

8. Jag kommer *dels* att förklara att tribunalen inte gjorde någon felaktig rättstillämpning vid bedömningen av lagenligheten av det omtvistade beslutet, särskilt inte vid tillämpningen av de kriterier som uppställdes av domstolen för att fastställa huruvida det finns ett tvingande samband mellan de skatter som ålades DTS och Telefónica och det stöd som utbetalades till RTVE, *dels* att tribunalen inte kan kritiseras för att i sin bedömning inte ha beaktat vissa bestämmelser i den nationella lagstiftningen eller för att ha missuppfattat omfattningen av den relevanta nationella lagstiftningen.

9. Jag kommer även att föreslå att domstolen ogillar det anslutningsöverklagande som Telefónica ingav samtidigt, till stöd för vilket en enda grund åberopades, nämligen att artikel 40 i domstolens stadga hade åsidosatts, eftersom tribunalen enligt min mening mycket grundligt undersökt huruvida grunderna för ogiltigförklaring, vilka gjorts gällande i första instans, kan tas upp till sakprövning.

II – Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

10. Genom två beslut[6] godkände kommissionen ordningen för finansiering av RTVE som infördes genom Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (lag nr 17/2006 om offentlig radio och TV), av den 5 juni 2006.[7] Denna finansieringsordning var en ordning med flera finansieringskällor. RTVE hade dels intäkter från sina kommersiella verksamheter, bland annat försäljning av reklamutrymme, dels erhöll RTVE kompensation från spanska staten för fullgörandet av public service-uppdraget.

11. Nämnda finansieringsordning ändrades på väsentliga punkter genom Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE) (lag nr 8/2009 om finansieringen av Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE)), av den 28 augusti 2009[8] som trädde i kraft den 1 september 2009. Framför allt för att kompensera förlusten av kommersiella intäkter infördes eller omarbetades i denna lag genom artiklarna 2.1 b–d och 4–6 flera skatteåtgärder, däribland en ny skatt på 1,5 procent av de intäkter som genereras av betaltv-företag som är etablerade i Spanien.[9] Dessa bidrag till RTVE:s budget fick inte överstiga 20 procent av det totala årliga stödet till RTVE. Alla överskottsskatteintäkter utöver denna procentsats överfördes till den allmänna spanska statsbudgeten.

6 — Beslut C (2005) 1163 slutlig av den 20 april 2005 om ett statligt stöd till förmån för RTVE (E 8/05) (sammanfattning i EUT C 239, 2006, s. 17) och C (2007) 641 slutlig av den 7 mars 2007 om finansiering av personalminskningar på RTVE (NN 8/07) (sammanfattning i EUT C 109, 2007, s. 2).

7 — BOE nr 134 av den 6 juni 2006, s. 21270, nedan kallad lag nr 17/2006.

8 — BOE nr 210 av den 31 augusti 2009, s. 74003, nedan kallad lag nr 8/2009.

9 — Övriga skatteåtgärder består i en ny skatt på 3 procent av de intäkter som genereras av tv-programföretag som tillhandahåller fri tv, en ny skatt på 0,9 procent av bruttodriftsintäkterna för telekomoperatörer som är etablerade i Spanien, och en andel på 80 procent, upp till ett högsta belopp på 330 miljoner euro, av den redan befintliga skatten för radiospektrumanvändning.

12. Dessutom bibehölls den kompensation för public service-skyldigheter som föreskrivits i lag nr 17/2006. Om de ovannämnda finansieringskällorna inte räckte för att täcka RTVE:s samtliga kostnader för fullgörande av public service-skyldigheter, var den spanska staten således skyldig att täcka detta underskott enligt artikel 2.2 i lag nr 8/2009 och artikel 33 i lag nr 17/2006.

13. Slutligen föreskrev artikel 3.2 i lag nr 8/2009 ett tak för RTVE:s intäkter. Under åren 2010 och 2011 fick summan av dessa intäkter inte överstiga 1 200 miljoner euro per år, vilket motsvarade utgiftstaket för varje år. För åren 2012–2014 fick detta belopp höjas med högst 1 procent och för de följande åren kommer höjningen att göras på grundval av den årliga ökningen av konsumentprisindex.

14. Efter det att ett klagomål ingetts till kommissionen den 22 juni 2009 avseende det lagförslag som låg till grund för lag nr 8/2009 underrättade kommissionen Konungariket Spanien den 2 december 2009 om sitt beslut att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 108.2 FEUF rörande ändringen av ordningen för finansiering av RTVE. [10]

15. Den 18 mars 2010 inledde kommissionen i enlighet med artikel 258 FEUF ett överträdelseförfarande med motiveringen att skatten på elektroniska kommunikationer strider mot artikel 12 i direktiv 2002/20/EG. [11] Den 30 september 2010 anmodade kommissionen, i ett motiverat yttrande, Konungariket Spanien att avskaffa nämnda skatt med anledning av att den var oförenlig med nämnda direktiv.

16. Den 20 juli 2010 antog kommissionen det angripna beslutet, i vilket den fastställde att den ändring av ordningen för finansiering av RTVE som föreskrevs i lag nr 8/2009 var förenlig med den inre marknaden enligt artikel 106.2 FEUF. Kommissionen fastställde bland annat att de skatteåtgärder som införts eller ändrats genom denna lag inte utgjorde en del av de nya stödåtgärder som föreskrevs i den lagen samt att den eventuella slutsatsen att dessa skatteåtgärder var oförenliga med direktiv 2002/20 således inte påverkade prövningen av huruvida de var förenliga med den inre marknaden. Dessutom fastställde kommissionen att den ändrade ordningen för finansiering av RTVE var förenlig med artikel 106.2 FEUF, eftersom den står i överensstämmelse med proportionalitetsprincipen.

III – Den överklagade domen

17. DTS väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 24 november 2010, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Till stöd för sin talan åberopade DTS tre grunder avseende åsidosättande av begreppet stöd, i den mening som avses i artikel 107 FEUF, när det gäller frågan huruvida de skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009 kan särskiljas från stödet, av artikel 106.2 FEUF och av artiklarna 49 och 63 FEUF.

18. Genom den överklagade domen avvisade tribunalen var och en av dessa grunder i sak och följaktligen talan i dess helhet.

IV – Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

19. I överklagandet har DTS yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, eller alternativt, återförvisa målet till tribunalen, och

10 — Sammanfattning i EUT C 8, 2010, s. 31.

11 — Europaparlamentets och rådets direktiv av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT L 108, 2002, s. 21).

— förplikta kommissionen och övriga parter att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

20. Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas och att DTS ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Telefónica har inkommit med en svarsskrivelse till stöd för DTS. Konungariket Spanien och RTVE har inkommit med en svarsskrivelse till stöd för kommissionen.

21. Telefónica har ingett ett anslutningsöverklagande inom ramen för vilket den yrkade att domstolen ska upphäva den överklagade domen och förplikta kommissionen och de parter som har intervenerat till stöd för Telefónica att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna. RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har yrkat att anslutningsöverklagandet ska ogillas. DTS har inte ingett någon svarsskrivelse avseende anslutningsöverklagandet.

V – Huvudöverklagandet

22. DTS har i sitt överklagande endast riktat invändningar mot att tribunalen bekräftat kommissionens bedömning att den inte var skyldig att pröva huruvida den skatteliknande avgiften på 1,5 procent som togs ut enligt lag nr 8/2009 på de bruttodriftsintäkter som genereras av betaltv-företag var förenlig med FEU-fördraget.

23. DTS vill att den specifika fördelen för RTVE ska avskaffas och har betonat att de båda företagen direkt konkurrerar med varandra på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll.

24. DTS har till stöd för sitt överklagande åberopat följande tre grunder: 1) Åsidosättande av artikel 107.1 FEUF, till följd av att begreppet stöd har getts en felaktig tolkning, 2) åsidosättande av samma bestämmelse, eftersom tribunalen i den överklagade domen underlät att göra en fullständig prövning avseende förekomsten av stöd och återgav spansk rätt på ett felaktigt sätt och 3) felaktig rättstillämpning i samband med tillämpningen av artikel 106.2 FEUF.

A – *Huruvida huvudöverklagandet kan tas upp till sakprövning*

25. RTVE har gjort gällande att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom överklagandet som består av 40 sidor i avsevärd grad överstiger den maximala längden på 25 sidor som är tillåtna enligt de praktiska anvisningarna till parterna i mål vid domstolen [12] utan att sökanden har angett skäl för överskridandet.

26. Dessutom har RTVE och Konungariket Spanien gjort gällande att de punkter i den överklagade domen som bestritts inte anges med precision i överklagandet. I överklagandet återges således endast de argument som framförts i första instans eller ställs frågor avseende faktiska omständigheter.

27. DTS har bestritt de argumenten.

28. Enligt min mening kan ingen av de invändningar mot upptagande till sakprövning som RTVE och Konungariket Spanien framfört godtas.

29. För det första, såsom följer av praxis från domstolen, är de praktiska anvisningarna vägledande och har inte någon bindande verkan. De har antagits för att komplettera och klargöra de villkor som är tillämpliga på förfarandet vid domstolen för att tillgodose behovet av en god rättskipning, men ersätter inte tillämpliga bestämmelser i stadgan för Europeiska unionens domstol eller i rättegångsreglerna. [13] I punkt 20 i nämnda anvisningar anges visserligen att överklagandet ”inte bör

12 — EUT L 31, 2014, s. 1.

13 — Skälen 1–3 i anvisningarna.

vara längre än 25 sidor", med det framgår av domstolens rättspraxis att det inte är ett absolut krav att överklagandet inte ska vara längre än 25 sidor.[14] I avsaknad av uttryckliga bestämmelser i stadgan för Europeiska unionens domstol eller i rättegångsreglerna kan den omständigheten att sökandens överklagande överstiger det maximala antalet sidor som föreskrivs i de praktiska anvisningarna således leda till att det inte kan tas upp till sakprövning.

30. För det andra framgår av prövningen av överklagandet att sökanden exakt har angett på vad sätt den överklagade domen bygger på en felaktig rättstillämpning och utförligt har förklarat varför domen bör upphävas. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser jag att de krav som domstolen uppställt är uppfyllda.[15]

31. Till skillnad från vad RTVE och Konungariket Spanien har hävdat begränsar sig inte DTS:s överklagande till att upprepa de argument som anfördes i första instans eller till att ta upp frågor om de faktiska omständigheterna. DTS har nämligen ifrågasatt tribunalens tolkning och tillämpning av unionsrätten och särskilt de kriterier som uppställts av domstolen för att fastställa om skatteåtgärderna utgör en del av en stödordning. Det ska i detta avseende erinras om att det för att säkerställa den ändamålsenliga verkan av överklagandet är möjligt att på nytt ta upp de rättsfrågor som prövades av tribunalen i första instans till diskussion i målet om överklagande vid domstolen och sökanden kan följaktligen utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen.[16]

32. Mot bakgrund av vad som anförts ovan föreslår jag följaktligen att domstolen slår fast att DTS överklagande kan upptas till sakprövning.

B – *Den första grunden: Åsidosättande av artikel 107.1 FEUF på grund av en felaktig tolkning av begreppet stöd*

33. DTS har genom sin första grund kritiserat tribunalens analys i punkterna 92–104 i den överklagade domen, på grundval av vilken tribunalen drog slutsatsen att det var befogat av kommissionen att slå fast att de tre skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009 inte utgjorde en del av stödordningen för RTVE. Sökanden har i huvudsak gjort gällande att den skatt som den åläggs att betala utgör ett stöd, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF, eftersom den i likhet med skatt på direktförsäljning av läkemedel som avses i domen i målet av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), utgör en asymmetrisk skatt som införts för en direkt finansiering av RTVE.

34. Tvärtemot vad Konungariket Spanien gjort gällande anser jag att det inte föreligger något tvivel om att överklagandet kan tas upp till sakprövning på denna grund, eftersom sökanden kritiserar de slutsatser som tribunalen dragit av de faktiska omständigheterna och av relevant nationell lagstiftning vad gäller frågan om det med hänsyn till de kriterier som fastställts i domstolens rättspraxis finns ett tvingande samband mellan de berörda skatteåtgärderna och det stöd som utbetalats till RTVE.

35. Denna grund består av två delar som avser en felaktig tolkning av sökandens argument och domstolens rättspraxis.

14 — Se, för ett liknande resonemang, beslut av den 30 april 2010, Ziegler/kommissionen (C-113/09 P(R), ej offentliggjord, EU:C:2010:242, punkt 33).

15 — Av fast rättspraxis följer att "det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts, samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande" (se, bland annat, dom av den 4 juli 2000, Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361 punkt 34).

16 — Dom av den 18 januari 2007, PKK och KNK/rådet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

1. Den första grundens första del avseende felaktig tolkning av sökandens argument

36. Sökanden har genom den första grundens första del gjort gällande att tribunalen i punktera 92 och 93 i den överklagade domen felaktigt slog fast att sökanden genom sin argumentation avsåg att ifrågasätta den princip som domstolen uppställt i dom av den 20 september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), och dom av den 27 oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 och C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657). Tribunalen har dessutom gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att hänvisa till dessa domar, eftersom den berörda skatten skiljer sig från en skatt med allmän giltighet och det stöd som utbetalas till RTVE inte utgör ett undantag från nämnda skatt.

a) Den överklagade domen

37. Efter att ha redogjort för sökandens argument inledde tribunalen i punkt 92 i den överklagade domen granskningen av sistnämnda argument samtidigt som den erinrade om den åtskillnad som införts i EUF-fördraget mellan dels reglerna om statligt stöd, dels reglerna om nationella skattebestämmelser. Tribunalen preciserade därvid att enligt fast rättspraxis kan den som är skyldig att betala en obligatorisk skatt eller avgift inte undgå betalningsskyldighet genom att göra gällande att ett undantag som är riktat till andra personer ska anses som ett statligt stöd och hänvisade i detta sammanhang till dom av den 20 september 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456).

38. I punkt 93 i den överklagade domen förklarade tribunalen således att sökandens argumentation strider mot denna princip och att om man skulle följa sökandens argumentation, så skulle ”ett företag kunna motsätta sig varje skatt av det enda skälet att den syftar till att finansiera en fördel för ett företag med vilket den skattskyldige konkurrerar.”

b) Min bedömning

39. I likhet med RTVE och kommissionen anser jag att den första grundens första del saknar verkan, eftersom den avser överväganden som inte är väsentliga grunder för den överklagade domen.

40. Den slutsats som tribunalen drog i punkterna 103 och 104 i den överklagade domen att kommissionen med rätta kunde anse att de tre skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009 inte utgjorde en integrerad del av stödet bygger nämligen på en undersökning av huruvida det finns ett tvingande samband mellan nämnda åtgärder och det stöd som utbetalats till RTVE och på en tillämpning i förevarande mål av dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), som sökanden begärt i sina inlagor.

41. I punkt 92 i den överklagade domen har tribunalen i samband med granskningen av den första grundens andra del endast erinrat om den princip som ligger till grund för domstolens rättspraxis avseende behandlingen av skatteliknande avgifter i förhållande till reglerna om statligt stöd. Denna princip, enligt vilken en skattskyldig person inte kan undandra sig betalningsskyldighet eller erhålla återbetalning av erlagd skatt genom att göra gällande att en skattebefrielse som är riktad till andra företag utgör ett statligt stöd, framgår uttryckligen av domstolens dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), som sökanden uttryckligen har åberopat och i dom av den 27 oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 och C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657), och dom av den 15 juni 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 och C-41/05, EU:C:2006:403).[17] Sökanden hänvisade även till nämnda princip i punkt 42 i sin ansökan genom vilken talan väcktes vid tribunalen.

17 — Se punkterna 42 och 43.

42. I punkt 93 i den överklagade domen återgav tribunalen enbart sökandens argument utan att dra några rättsliga slutsatser därav.

43. Det ska i detta sammanhang noteras att sökanden inte har gjort gällande någon missuppfattning som sådan. Oavsett hur det står till med den saken, kan konstateras att sökanden visserligen har gjort gällande att den inte avsåg att inta en sådan ståndpunkt, men av de argument som sökanden framfört till stöd för den första grundens andra del framgår även klart att den önskar utvidga räckvidden av kriteriet att det måste finnas ett tvingande samband mellan en skatt och det stöd som finansieras av denna skatt i de fall där det finns ett konkurrensförhållande mellan dem som är skyldiga att betala en skatt och mottagarna av det stöd som finansieras av skatten. Därmed önskar sökanden genom sin argumentation att frångå domstolens fasta rättspraxis som tribunalen redogjorde för i punkt 92 i den överklagade domen och uppnå att den skatt på 1,5 procent som sökanden ålagts enligt artikel 6 i lag nr 8/2009 avskaffas.

44. Mot bakgrund av dessa omständigheter, särskilt de som anförts i punkterna 40–42 i förevarande förslag till avgörande, anser jag följaktligen att den första grundens första del saknar verkan.

2. Den första grundens andra del: Felaktig tolkning av domstolens rättspraxis

45. DTS har, med stöd av Telefónica, genom den första grundens andra del bestritt tribunalens bedömning i punkterna 99–103 i den överklagade domen där den slogfast att de berörda skatterna inte är jämförbara med skatteåtgärden i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

a) Den överklagade domen

46. Tribunalen anförde i punkterna 94–103 i den överklagade domen skälen till att den ansåg att förevarande mål skiljer sig från domen i målet av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), som sökanden åberopat, vilket innebär att den lösning som domstolen valde i den domen inte är tillämplig i förevarande fall. Inledningsvis slog tribunalen i punkt 95 i den överklagade domen fast att kriteriet att det måste finnas ett konkurrensförhållande mellan dem som är skyldiga att betala en skatt och mottagarna av det stöd som finansieras av skatten inte räcker för att säkerställa att det finns ett tvingande samband mellan skatten och stödet i den mening som avses i domstolens rättspraxis. Därefter redogjorde tribunalen i punkterna 96–102 i den överklagade domen för de särskilda egenskaper som skiljer den skatt som avses i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), och den skatt som det rör sig om i förevarande fall.

b) Parternas argument

47. För det första har DTS gjort gällande att den skatt som ålagts ska anses utgöra en integrerad del av stödet till RTVE, eftersom den utgör en asymmetrisk skatt som kan likställas med den som avses i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). Skatten åläggs nämligen enbart en enda kategori operatörer – närmare bestämt betaltv-operatörerna – som konkurrerar med RTVE, såväl på marknaden för tv-tittare, som på marknaden för förvärv av rättigheter till audiovisuellt programinnehåll. Stöd följer dels av att en konkurrent åläggs att betala skatt, dels av att skatteintäkterna nödvändigtvis direkt inverkar på stödbeloppet.

48. För det andra har DTS gjort gällande att de särskilda egenskaper som tribunalen anfört i punkt 98 och följande punkter i den överklagade domen som skiljer den skatt som det rör sig om i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), från den skatt som det rör sig om i förevarande fall saknar relevans. För det första är syftet med skatten inte en avgörande faktor, eftersom begreppet stöd är ett objektivt begrepp. Under alla omständigheter är syftet med den skatt som ålagts

DTS mycket lika och uppenbarligen jämförbart med syftet med den skatt som prövades i det mål som gav upphov till dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528). För det andra är sambandet mellan skatteåtgärden och det berörda stödet lika nära som det som avses i nämnda dom. DTS har i detta avseende gjort gällande att tribunalen felaktigt har antagit att den omständigheten att skatten eventuellt strider mot unionsrätten inte direkt kan leda till att det berörda stödet påverkas.

49. För det tredje har DTS gjort gällande att den berörda skatten klart inverkar på storleken av det stöd som beviljats RTVE, eftersom skatten, då den åläggs en konkurrent, ger stödmottagaren en konkurrensfördel.

50. Telefónica, som har intervenerat till stöd för DTS, har tillagt att tribunalen har gjort sig skyldig till andra fall av felaktig rättstillämpning i samband med tolkningen av begreppet stöd, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

51. Telefónica har för det första gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den tolkade de villkor som måste vara uppfyllda för att finansieringssättet för ett stöd ska anses utgöra en integrerad del av stödet restriktivt, medan reglerna ska vara föremål för en teleologisk tolkning. [18]

52. För det andra är de villkor som uppställts i rättspraxis för att fastställa om det finns ett tvingande samband mellan en skatteåtgärd och ett stöd – nämligen dels att det finns en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används till att finansiera stödet, dels att det visas att skatteintäkterna direkt påverkar storleken på stödet – varken separata eller kumulativa. Den omständigheten att skatten inverkar på finansieringen av stödet innebär i sig att det finns ett nödvändigt samband mellan storleken på intäkterna från skatterna och stödets storlek. [19] Tribunalen har gjort en felaktig tolkning av dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10). I den domen prövade domstolen enbart om det fanns ett tvingande samband mellan skatten och stödet enligt relevanta nationella bestämmelser och fann att om det förhöll sig på det sättet skulle skatteåtgärdens direkta inverkan på stödets storlek vara en logisk konsekvens.

53. För det tredje har Telefónica gjort gällande att tribunalens tolkning av dom av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 och C-262/01, EU:C:2003:571), och dom av den 27 november 2003, Enirisorse (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640), är felaktig. Den omständigheten att domstolen inte har uttalat sig om huruvida skatteåtgärden måste ha en direkt inverkan på stödbeloppet innebär inte att domstolen fann att det rör sig om ytterligare ett villkor för att kunna fastställa om finansieringssättet för stödet utgör en integrerad del av stödåtgärden, men detta kan förklaras av den omständigheten att dessa domar meddelades i de första målen där domstolen belyste frågan huruvida finansieringssättet kan åtskiljas från stödet.

54. RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har ifrågasatt dessa argument.

c) Min bedömning

55. Enligt min mening har tre frågor väckts inom ramen för den första grundens andra del om hur förekomsten av ett samband mellan en skatteåtgärd och en stödordning ska bedömas enligt domstolens rättspraxis.

18 — Telefónica har åberopat dom av den 25 juni 1970, Frankrike/kommissionen (47/69, EU:C:1970:60), och dom av den 15 juni 1993, Matra/kommissionen (C-225/91, EU:C:1993:239).

19 — Telefónica har åberopat dom av den 13 januari 2005, Pape (C-175/02, EU:C:2005:11), dom av den 14 april 2005, AEM och AEM Torino (C-128/03 och C-129/03, EU:C:2005:224), och dom av den 27 oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 och C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657).

56. Den första fråga som Telefónica ställt avser huruvida de villkor som uppställts i rättspraxis för att fastställa om det finns ett tvingande samband mellan en skatteåtgärd och ett stöd är kumulativa.

57. Den andra frågan som DTS ställt avser huruvida sambandet mellan de skatteåtgärder som införts genom lag nr 8/2009 och det stöd som betalats till RTVE, i motsats till vad tribunalen fann i den överklagade domen, är lika nära som sambandet mellan skatteåtgärden och den berörda stödordningen i målet av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), så att den lösning som domstolen valde i den domen kan tillämpas i förevarande fall.

58. Slutligen avser den tredje fråga som DTS ställt särskilt innebörden av kriteriet avseende ”skatteintäkternas direkta inverkan på stödbeloppet”, vilket uppställts för att fastställa om det finns ett tvingande samband mellan skatten och det berörda stödet. DTS önskar nämligen utvidga räckvidden av kriteriet till att omfatta det fall där skatt som åläggs en konkurrent ger stödmottagaren en konkurrensfördel.

i) De kriterier på grundval av vilka det kan slås fast om det finns ett tvingande samband mellan en skatteåtgärd och en stödordning

59. Bedömningen av huruvida det föreligger ett tvingande samband mellan en skatt och ett stöd gör det möjligt att slå fast om skatten utgör ett finansieringssätt för stödet och följaktligen en integrerad del av stödet. Bedömningen ska också göra det möjligt för kommissionen att göra en lämplig och fullständig prövning av ett statligt stöd. [20] Finansieringsmetoden för ett stöd kan medföra att det blir oförenligt med den inre marknaden. [21] Kommissionen kan följaktligen inte pröva ett stöd för sig utan att bedöma verkningarna av dess finansieringsmetod när sistnämnda utgör en integrerad del av det berörda stödet. [22] Nämnda bedömning ska vidare göra det möjligt att säkerställa den ändamålsenliga verkan av anmälningsskyldigheten. För att fullgöra anmälningsskyldigheten är medlemsstaten således skyldig att inte bara anmäla förslaget till stöd i egentlig mening, utan även stödets finansieringsmetod om den utgör en del av den planerade åtgärden. [23]

60. Domstolen har fastställt räckvidden av principen om att det måste föreligga ett tvingande samband mellan en skatteåtgärd och ett stöd i dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) på följande sätt:

”För att en skatt … skall anses utgöra del av en stödåtgärd krävs att skatten enligt relevanta bindande nationella bestämmelser är avsedd att finansiera stödåtgärden i den meningen att skatteintäkten måste anslås för finansiering av stödet. Om ett sådant samband föreligger har skatteintäkten en direkt inverkan på stödets storlek och följaktligen även på bedömningen av om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden.” [24]

61. En av de frågor som ställts inom ramen för den första grundens andra del är om det, för att fastställa att det föreligger ett tvingande samband mellan skatten och det stöd som finansierats genom denna, är nödvändigt att visa inte bara att det finns en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används till att finansiera stödet, utan även att det visas att skatteintäkterna påverkar storleken på stödet.

20 — Se dom av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 och C-262/01, EU:C:2003:571, punkt 51).

21 — Se dom av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 och C-262/01, EU:C:2003:571, punkt 47). Se redan, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juni 1970, Frankrike/kommissionen (47/69, EU:C:1970:60, punkt 14).

22 — Se dom av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 och C-262/01, EU:C:2003:571, punkt 49), och dom av den 27 november 2003, Enirisorse (C-34/01–C-38/01, EU:C:2003:640, punkt 44).

23 — Se dom av den 21 oktober 2003, van Calster m.fl. (C-261/01 och C-262/01, EU:C:2003:571, punkt 51).

24 — Punkt 26.

62. Telefónica har gjort gällande att villkoren enligt domstolens rättspraxis inte är separata och kumulativa, eftersom skatteåtgärdens direkta inverkan på stödet är en logisk konsekvens av det samband som föreskrivs i relevant nationell lagstiftning. Telefónica anser att tribunalen således har gjort sig skyldig till en felaktig tolkning av domstolens rättspraxis.

63. Jag måste medge att formuleringen av principen i dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10) – som även återfinns i dom av den 27 oktober 2005, Distribution Casino France m.fl. (C-266/04–C-270/04, C-276/04 och C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657), och dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) –, är förvirrande, eftersom domstolen anger att ”[o]m ett … [tvingande] samband föreligger mellan skatten och stödet enligt relevanta bindande nationella bestämmelser [har] skatteintäkten en direkt inverkan på stödets storlek”. [25]

64. De två villkor som avses, nämligen att det måste finnas en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används till att finansiera stödet och att det visas att intäkterna från skatten direkt påverkar stödets storlek är enligt min mening, såsom tribunalen fann, kumulativa.

65. Jag anser inledningsvis att det är lämpligt att erinra om de tidigaste grunderna för den princip som domstolen slog fast i dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), genom att hänvisa till punkt 17 i dom av den 25 juni 1970, Frankrike/kommissionen (47/69, EU:C:1970:60). I den punkten slog domstolen nämligen fast att ”[k]ommissionens bedömning skall … beakta samtliga direkta och indirekta faktorer som kännetecknar det omtvistade stödet, dvs. inte endast det stöd i egentlig mening som tilldelas gynnade inhemska verksamheter utan också det indirekta stöd som kan följa såväl av dess finansieringsmetod som av det *nära sambandet mellan stödets storlek och de intäkter som finansieringsmetoden genererar*.” [26]

66. Eftersom en skatteintäkt i avsaknad av nationell lagstiftning inte kan användas för finansiering av en specifik utgift, utgör det första villkoret, det vill säga att det måste finnas en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används för att finansiera stödet, en oundviklig förutsättning. Villkoret räcker emellertid inte i sig för att fastställa i vilken omfattning intäkterna från skatterna faktiskt inverkar på stödets storlek, eftersom medlemsstaten, utöver de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som föreskriver vad skatten ska användas till, kan ha ett visst utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller användningen av sina intäkter eller införa en mekanism för anpassning som bryter det nära samband som föreskrivs i den nationella lagstiftningen. För att bedöma huruvida det föreligger ett samband mellan skatten och stödet och i förekommande fall hur starkt sambandet är, är det således nödvändigt att fastställa i vilken omfattning det berörda stödet faktiskt finansieras genom skatteintäkterna och är beroende av dessa.

67. Detta framgår enligt min mening klart av domstolens anmärkning i slutet av punkt 17 i dom av den 25 juni 1970, Frankrike/kommissionen (47/69, EU:C:1970:60). I den domen slog domstolen dessutom fast att det föreligger ett tvingande samband, eftersom den omtvistade finansieringsmetoden möjliggjorde en automatisk ökning av storleken på stödet i samma mån som intäkterna från avgiften ökade. [27]

68. Det ska vidare preciseras att domstolen har omformulerat denna princip i senare rättspraxis och på ett tydligare sätt förklarat att det föreligger ett tvingande samband mellan skatten och stödet enligt relevanta nationella bestämmelser, när ”intäkterna från skatten måste användas för att finansiera stödet *och* direkt inverkar på stödets storlek”. [28]

25 — Se dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, punkt 26).

26 — Min kursivering.

27 — Punkt 20.

28 — Dom av den 15 juni 2006, Air Liquide Industries Belgium (C-393/04 och C-41/05, EU:C:2006:403, punkt 46), och dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, punkt 99). Min kursivering.

69. I dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), prövade domstolen således vart och ett av dessa villkor. I det målet framgick av relevanta nationella bestämmelser att avgiften för reklamföretag särskilt och endast togs ut för att finansiera berörda stöd för radiosändningar.[29] För övrigt användes nettointäkterna från avgiften för reklam uteslutande och helt för att finansiera stöd till radiosändningar, och nettointäkterna från avgiften påverkade således direkt stödets storlek.[30] Under dessa omständigheter fann domstolen att intäkterna från denna avgift påverkade storleken på det utbetalade stödet, eftersom beviljandet av detta stöd och stödets storlek bestäms av hur stora intäkterna från nämnda avgift är, vilket innebär att denna ska anses ingå som en integrerad del i ordningen för stödet till radiosändningar.[31]

70. Om det andra villkoret inte skulle beaktas, såsom sökanden föreslagit, skulle detta göra den princip som domstolen fastställt verkningslös i praktiken. Domstolen talar inte om ett "rättsligt" tvingande samband utan om ett tvingande "samband" mellan skatten och stödet. Begreppet samband som i den engelska versionen av rättspraxis har översatts med "hypothecation" hänför sig emellertid till terminologin avseende räkenskaper och finanser och anger att en intäkt som tas ut genom att ålägga en särskild skatt ska användas till en specifik utgift. Det är därför nödvändigt att i varje enskilt fall på grundval av den nationella lagstiftningen och användningen av denna i praktiken fastställa om de berörda skatteintäkterna, i motsats till principen om skatteintäkternas universella användning, faktiskt och specifikt ska användas till att finansiera stödet.

71. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser jag med hänsyn till domstolens rättspraxis att det aktuella villkoret, nämligen att det måste det finnas en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används för att finansiera stödet, i sig inte räcker för att fastställa att en skatt utgör en integrerad del av en stödåtgärd. När det finns en sådan nationell bestämmelse, såsom i förevarande fall,[32] ska det dessutom prövas huruvida intäkterna från skatten direkt påverkar stödets storlek.

72. Tribunalen gjorde följaktligen enligt min mening inte någon felaktig rättstillämpning när den mot bakgrund av den rättspraxis till vilken jag hänvisat bedömde att de två ovannämnda villkoren är kumulativa och Telefónica kan följaktligen inte vinna framgång med de argument som framfördes i detta avseende.

ii) Tillämpningen av den lösning som domstolen valde i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron(C-526/04, EU:C:2006:528)

73. Enligt min mening kan domstolens överväganden i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528)[33] inte tillämpas på förevarande fall och tribunalen gjorde sig därför enligt min uppfattning inte skyldig till någon felaktig rättstillämpning genom att skilja de tre skatteåtgärder som det rörde sig om från den som avsågs i ovannämnda dom.

29 — Dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, punkt 100).

30 — Dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, punkt 104).

31 — Dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, punkterna 111 och 112).

32 — Detta villkor är uppfyllt i förevarande fall – och konstaterandet har inte ifrågasatts av parterna – eftersom det av artiklarna 5.1 och 6.1 i lag nr 8/2006 framgår att skatter för operatörer av telekommunikationer uppbärs "i syfte att bidra till finansieringen av RTVE" och av artikel 6.8 i lag nr 8/2009 framgår att "avkastningen från skatten ska användas till finansiering av RTVE". I skäl 13 i det omtvistade beslutet konstaterade kommissionen även att "[en] koppling mellan de nya skatterna och den finansiella kompensationen för att dra tillbaka RTVE från reklammarknaden fastställs … uttryckligen i ingressen till denna lag".

33 — I det målet uppkom frågan huruvida befrielsen från skattskyldighet för partihandlare för skatt på direktförsäljning av läkemedel som ålagts läkemedelslaboratorier innebär en överkompensering till förmån för partihandlare och således i sig utgör ett olagligt stöd till dessa. I det målet syftade den skatt som ålagts läkemedelslaboratorier att kompensera de merkostnader som partihandlare haft för att fullgöra sina allmännyttiga skyldigheter.

74. Den åtskillnad som tribunalen gjorde i punkt 100 i den överklagade domen, vad gäller syftet med stödet, utgör enligt min mening visserligen inte en avgörande faktor, men de omständigheter som anges i punkterna 101 och 102 i den domen gör det möjligt att tydligt skilja mellan förevarande fall och den situation som var aktuell i domen i målet av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528).

75. För det första, såsom tribunalen emellertid med rätta har anfört i punkt 101 i den överklagade domen, kan sambandet mellan skatteåtgärderna och det berörda stödet uppenbarligen inte vara så nära som det samband som föreligger mellan skatt på direktförsäljning av läkemedel som Laboratoires Boiron SA betalat och den skattebefrielse som partihandlare åtnjöt.

76. I det mål som gav upphov till dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528), fanns nämligen ett inneboende samband mellan skatten och stödet (skattebefrielsen) som enligt domstolen ”utgör två oskiljbara delar av en och samma skatteåtgärd”,[34] vilket, såsom tribunalen påpekade i den överklagade domen, gjorde att de inte kunde skiljas från varandra, vilket uppenbarligen inte är fallet i förevarande mål. Den omständigheten att skatteåtgärden inte kan tillämpas med anledning av att den strider mot unionsrätten ledde således helt logiskt och direkt till att stödet försvann.

77. Det kan dessutom konstateras att storleken av det stödbelopp som utbetalades till RTVE för att finansiera dess public service-skyldigheter inte är beroende av storleken på berörda skatteintäkter som erhölls av betaltv-operatörerna.

78. För det första framgår det av artikel 2.2 i lag nr 8/2009 och artikel 33 i lag nr 17/2006, vars ordalydelse tribunalen enligt min mening inte har förvrängt, såsom kommer att visas inom ramen för prövningen av den andra grunden, att storleken på det stöd som beviljats RTVE för finansiering av dess public service-skyldigheter beräknas på grundval av nettokostnaderna för fullgörandet av public service-skyldigheterna som RTVE haft under de föregående räkenskapsåren.[35]

79. För det andra föreligger visserligen ett rättsligt tvingande samband mellan de berörda skatteintäkterna och stödet till RTVE, men i den nationella lagstiftningen föreskrivs en mekanism för anpassning till vilken tribunalen hänvisat i punkt 101 i den överklagade domen som enligt min mening utgör hinder mot att anse att de två villkor som uppställts i rättspraxis är uppfyllda.

80. Den spanska staten använder nämligen justeringsvariabeln såväl uppåt som nedåt genom att den i de fall där intäkterna inte räcker till har åtagit sig att täcka RTVE:s samtliga kostnader och vid överskott genom att överföra detta till den allmänna statsbudgeten, varvid den spanska staten även har tillerkänt sig själv ett utrymme för skönsmässig bedömning att bestämma den omfattning i vilken man avser att anslå skatteintäkterna för RTVE.[36] Sambandet mellan skatten och stödet är således inte det ”direkta och oupplösliga samband” till vilket generaladvokaten Geelhoed hänvisade i sitt förslag till avgörande i målet Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124).

81. Genom artikel 2.2 i lag nr 8/2009 och artikel 33 i lag nr 17/2006 till vilka tribunalen uttryckligen hänvisat i punkt 101 i den överklagade domen, har det inrättats en princip om fullständig kostnadstäckning vad gäller RTVE:s public service-skyldigheter, vilket innebär att den spanska staten förpliktas att bidra därtill. Såsom tribunalen anfört i punkterna 9, 80 och 101 i den överklagade domen är den spanska staten, för det fall att RTVE:s finansieringskällor, som inbegriper den berörda

34 — Dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528, punkt 45).

35 — Se punkt 32 i skälen till det omtvistade beslutet.

36 — Se punkterna 15 och 33 i skälen till det omtvistade beslutet.

skatteåtgärden, inte är tillräckliga för att täcka RTVE:s kostnader för fullgörandet av public service-uppdraget, skyldig att ersätta mellanskillnaden. Finansieringen av nettokostnaderna för public service-skyldigheten som ges av RTVE garanteras således oavsett hur stora intäkter som genereras av de berörda skatteåtgärderna. [37]

82. Vid överskott återförs detta däremot till den allmänna statsbudgeten och används för andra ändamål. [38]

83. Den omständigheten att skatteintäkterna är högre eller lägre än väntat påverkar således inte det fastställda beloppet för den kompensation som beviljats RTVE för fullgörande av dess public service-uppdrag. [39]

84. Det system som inrättats genom den nationella lagstiftningen föreskriver således att intäkterna från skatten ska integreras i det stöd som betalats till RTVE. Enligt mening förändrar den mekanism för anpassning som föreskrivs i artikel 2.2 i lag nr 8/2009 och i artikel 33 i lag nr 17/2006 och det utrymme för skönsmässig bedömning som tillerkänts den spanska staten emellertid detta samband. Sambandet mellan skatten och stödordningen bryts naturligtvis inte men det är inte längre tillräckligt nära för att, för det första, uppfylla kriteriet avseende direkt inverkan som uppställs i rättspraxis och att, för det andra, göra det möjligt att tillämpa den lösning som domstolen valt i dom av den 7 september 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528) i förevarande fall.

85. Jag anser slutligen att, även om det finns ett tvingande samband till följd av budgetposten, så avspeglar sig detta inte i storleken på det stöd som betalas till RTVE.

86. Sökandens argument, att tribunalen felaktigt fann att den omständigheten att skatten kan strida mot unionsrätten inte direkt leder till att det berörda stödet påverkas, kan således inte godtas.

iii) Kriteriet avseende stödmottagarens konkurrensfördel

87. DTS har gjort gällande att skatten, tvärtemot vad tribunalen fann, har ”en direkt inverkan på stödets storlek”, eftersom den ska betalas av ett företag som konkurrerar med stödmottagaren och således ger sistnämnda en konkurrensfördel. Med andra ord är stödet desto viktigare, eftersom det finansieras genom skatt som tas ut av konkurrenter.

88. Jag anser att tribunalen inte gjorde sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning när den i punkt 102 i den överklagade domen fann att den omständigheten, att det föreligger ett konkurrensförhållande mellan dem som är skyldiga att betala skatt och mottagarna av det stöd som finansieras av skatten, inte räcker för att skatten ska anses utgöra en integrerad del av stödet.

89. För det första framgår av vad som anförts ovan att följande två villkor enligt domstolens rättspraxis måste vara uppfyllda för att det ska kunna fastställas att en skatt utgör en integrerad del av en stödåtgärd:

— Det måste finnas en tvingande nationell bestämmelse som kräver att intäkterna från skatten används till att finansiera stödet, och

— intäkterna från skatten måste direkt påverka stödets storlek.

37 — Se punkterna 14 och 34 i skälen till det omtvistade beslutet.

38 — Se punkterna 15 och 33 i skälen till det omtvistade beslutet.

39 — Se punkt 34 i skälen till det omtvistade beslutet.

90. Om ett av dessa villkor inte är uppfyllt, så kan en skatt inte anses utgöra en integrerad del av en stödåtgärd, och kriteriet att en konkurrensfördel måste föreligga är inte tillräckligt för att upphäva denna slutsats.

91. Såsom generaladvokaten Geelhoed anförde i sitt förslag till avgörande i målet Streekgewest (C-174/02, EU:C:2004:124) ska frågan om det föreligger ett direkt och oupplösligt samband mellan skatten och det med skatten finansierade stödet bedömas från fall till fall med utgångspunkt i ordalydelsen i lagstiftningarna i fråga, deras systematik, deras tillämpningspraxis och ”det ekonomiska sammanhang som de tillämpas i”. [40] Generaladvokaten Geelhoed anförde i det sammanhanget särskilt att kriteriet i vilken utsträckning och på vilka sätt skatte- och stödåtgärdssystemet påverkar konkurrensförhållandena inom (del)sektorn eller näringen i fråga är vägledande för om det föreligger ett sådant samband. [41]

92. I dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), fann domstolen emellertid att det inte rör sig om en avgörande faktor.

93. För det första är det, såsom domstolen anförde i den domen, i detta sammanhang inte fråga om en bedömning av huruvida stödet är förenligt med den inre marknaden som genomförts av kommissionen enligt artikel 107 FEUF inom ramen för vilken granskningen av konkurrensförhållanden klart är av avgörande betydelse, [42] utan om en bedömning av om det föreligger ett ”tvingande samband” mellan en skatt och den stödordning som finansieras av denna för att fastställa räckvidden av anmälningsskyldigheten som föreskrivs i artikel 108.3 FEUF.

94. För det andra uppkommer frågan om skatteintäkterna direkt inverkar på ”storleken på stödet” varvid detta uttryck ska tolkas enligt den definition som används i räkenskaperna enligt vilken stödets storlek eller stödets omfattning avses. I den tyska och engelska versionen av rättspraxis översätts uttrycket stödets storlek med uttrycken ”den Umfang der Beihilfe” och ”the amount of the aid”. [43] Denna fråga ska avgöras på grundval av en bedömning i bokföringsmässigt avseende och utesluter följaktligen en analys av konkurrensförhållandena mellan de personer som är skyldiga att betala skatt och mottagarna av stödet.

95. Att låta frågan huruvida det föreligger ett konkurrensförhållande mellan dem som är skyldiga att betala en skatt och mottagarna av det stöd som finansieras med denna skatt fungera som ett ytterligare kriterium skulle, enligt domstolen, för det tredje, kunna påverka effektiviteten av kommissionens prövning. Prövningen skulle vara beroende av att varje medlemsstat dessförinnan ensidigt bedömde huruvida det föreligger ett konkurrensförhållande och karaktären av detta. [44] Denna risk är enligt min mening så mycket större, eftersom en sådan skatt i praktiken tas ut på sektorsnivå, vilket innebär att de som är skyldiga att betala skatt och stödmottagaren är verksamma på samma marknader eller på närliggande marknader.

96. Om sökandens argument godtas, så skulle detta innebära att kriteriet avseende tvingande samband skulle vara uppfyllt varje gång en skatt tas ut på sektorsnivå och åläggs företag som konkurrerar med stödmottagaren. En sådan tolkning strider emellertid helt klart mot domstolens fasta rättspraxis. Domstolen önskar nämligen att förekomsten av ett tvingande samband ska tolkas mycket restriktivt för att beakta den klara avgränsning som görs i FEU-fördraget mellan dels bestämmelserna om statligt stöd, dels bestämmelserna om snedvridning till följd av medlemsstaternas skattebestämmelser.

40 — Punkt 34 i det förslaget till avgörande.

41 — Punkt 35 i nämnda förslag till avgörande.

42 — Det ska erinras om att denna bestämmelse syftar till att skydda konkurrensen mellan företag genom förbud mot allt stöd som en medlemsstat lämnar och som uppfyller villkoren i artikel 108.1 FEUF.

43 — Se bland annat dom av den 13 januari 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10, punkt 26).

44 — Se dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, punkt 95).

97. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser jag följaktligen att tribunalen med rätta underkände sökandens argument om den konkurrensfördel som RTVE påstås ha haft till följd av den skatt som ålagts dess konkurrenter i samband med sin bedömning beträffande huruvida det föreligger ett tvingande samband mellan de berörda skatteåtgärderna och det stöd som betalats till RTVE.

98. DTS kan följaktligen inte vinna framgång med den invändning som framförts i detta sammanhang.

iv) Omständigheten att överskottet av RTVE:s intäkter överförs till en reservfond, och, i förekommande fall, till statsbudgeten [45]

99. DTS har kritiserat tribunalens ståndpunkt att intäkterna från skatten inte har någon inverkan på stödets storlek, eftersom de intäkter som överstiger nettokostnaderna för public service överförs till en reservfond eller till statsbudgeten, såsom framgår av punkterna 66 och 67 i den överklagade domen, och att följaktligen ett absolut tak för RTVE:s intäkter har fastställts. Förekomsten av ett sådant absolut tak saknar relevans. Enligt dom av den 22 december 2008 Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), är det i ett sådant fall för att kunna fastställa att skatten inverkar på stödets storlek relevant att fastställandet av skatten inom ramen för taket också är beroende av de förväntade intäkterna från skatten, vilket är fallet här.

100. Jag anser att denna invändning inte kan godtas.

101. Såsom redan anförts ovan innebär den omständigheten att överskottet av RTVE:s intäkter enligt artikel 33 i lag nr 17/2006 och artikel 8 i lag nr 8/2009 överförs till en reservfond, och, i förekommande fall, till statsbudgeten, att det uppstår ett avbrott i det tvingande samband som finns mellan skatteintäkterna och det berörda stödet. I den situationen påverkar skatten inte automatiskt stödets storlek, eftersom överskottet kommer att återföras för andra ändamål och leder inte till en ökning av stödets storlek.

102. Den parallell som sökanden dragit till dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), är enligt min mening irrelevant. I det målet användes intäkterna från avgiften för reklam, såsom framgår av punkt 104 i det målet, uteslutande och ”fullständigt” till att finansiera stöd till radiosändningar. Dessa stöd beviljades visserligen av en kommitté men detta organ hade inte behörighet att använda tillgängliga medel till annat än nämnda stöd. Så är emellertid uppenbarligen inte fallet i förevarande mål, eftersom de aktuella skatteintäkterna inte uteslutande och ”fullständigt” ska användas till att finansiera stödet, eftersom överskottet överförs till en reservfond och i förekommande fall till statsbudgeten för att återföras för andra ändamål.

103. Tribunalen gjorde således enligt min mening sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att en mekanism som föreskrivs i artikel 33 i lag nr 17/2006 och artikel 8 i lag nr 8/2009 inte gjorde det möjligt att anse att skatten direkt påverkar storleken på stödet till RTVE.

104. Av det anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

105. Jag föreslår följaktligen att domstolen fastställer att sökandens första grund avseende åsidosättande av artikel 107.1 FEUF till följd av en felaktig tolkning av begreppet stöd delvis ska anses verkningslös, och att den i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

45 — Detta argument framfördes ursprungligen inom ramen för DTS andra grund för ogiltigförklaring. Eftersom denna grund avser felaktig rättstillämpning som tribunalen ska ha gjort sig skyldig till vid tolkningen av domstolens rättspraxis har jag valt att behandla den inom ramen för den första grunden.

C – *Den andra grunden: Tribunalens prövning är otillräcklig och tribunalen har missuppfattat den nationella lagstiftning som är tillämplig inom ramen för sin bedömning huruvida artikel 107.1 FEUF åsidosatts*

106. DTS har i sin andra grund kritiserat den bedömning som tribunalen gjorde av den nationella lagstiftningen i punkterna 66, 67 och 69 i den överklagade domen, för att i punkterna 102–104 i den överklagade domen komma fram till slutsatsen att den skatt som ålagts DTS inte påverkar storleken på det stöd som beviljats RTVE och således inte utgör en integrerad del av stödordningen.

107. Den andra grunden består av två delar.

108. Det har genom den första delgrunden gjorts gällande att den prövning som tribunalen genomförde inom ramen för sin bedömning huruvida det föreligger ett tvingande samband mellan skatten och det berörda stödet är otillräcklig.

109. Genom den andra delgrunden gjorde DTS gällande att tribunalen missuppfattat den nationella lagstiftning som är tillämplig genom att inom ramen för sin bedömning underlåta att beakta den omständigheten att RTVE:s beräknade budget fastställdes med beaktande av det beräknade beloppet för skattemedlen och att det beloppet därför direkt har påverkat stödbeloppet.

1. Den överklagade domen

110. Tribunalen drog i punkt 65 i den överklagade domen mot bakgrund av ordalydelsen i lag nr 8/2009 slutsatsen att storleken på stödet till RTVE inte beror på storleken på den skatt som sökanden ålagts, eftersom storleken på stödet fastställdes med beaktande av nettokostnaderna för fullgörandet av dess public service-uppdrag.

111. Till stöd för denna slutsats undersökte tribunalen i punkterna 66–68 i den överklagade domen ordalydelsen i artikel 33 i lag nr 17/2006, i artikel 3.2 och i artikel 8 i lag nr 8/2009, i vilka den spanska statens roll fastställs för det fall RTVE:s intäkter överstiger kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget.

112. Vidare undersökte tribunalen i punkt 69 i den överklagade domen ordalydelsen i artikel 2.2 i lag nr 8/2009 där den spanska statens roll fastställs för det fall RTVE:s intäkter inte räcker för att täcka kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget.

2. Den andra grundens första del inom ramen för vilken det gjorts gällande att tribunalens prövning är otillräcklig

a) Parternas argument

113. Sökanden har genom den andra grundens första del gjort gällande att den prövning som tribunalen genomförde av det omtvistade beslutet var otillräcklig. Sökanden har för det första anfört att tribunalen inte beaktat samtliga relevanta bestämmelser i den spanska lagstiftningen, särskilt inte artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i mandato-marco a la corporación RTVE previsto en el articulo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los plenos del congreso de los diputados y del senado (ramuppdrag för RTVE som föreskrivs i artikel 4 i lag nr 17/2006, som godkändes av deputeradekammaren och senaten i ett plenarsammanträde).[46] Av

46 — BOE nr 157 av den 30 juni 2008, s. 28833, nedan kallat ramuppdraget.

dessa bestämmelser framgår klart att RTVE är rättsligt förpliktad att fastställa sin egen budget inte enbart med beaktande av de beräknade kostnaderna för public service-uppdraget, utan även av de beräknade intäkterna, vilket omfattar den berörda skatten. Detta visar att de beräknade intäkterna från den skatt som ålagts DTS påverkar storleken på det stöd som RTVE erhåller.

114. Sökanden har vidare gjort gällande att tribunalens prövning av kommissionens bedömning avseende de villkor som uppställdes i dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) enligt vilka intäkterna från skatten inverkar på stödbeloppet när det stöd som beviljats beräknas med utgångspunkt från de ”beräknade” intäkterna eller ”preliminära uppskattningar” av intäkterna från skatten inte är fullständig. Sökanden har gjort gällande att tribunalen inte undersökte i vilken omfattning de preliminära uppskattningarna av intäkterna påverkar beräkningarna av stödet, utan enbart godkände kommissionens bedömning.

115. RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har bestritt att ett sådant argument kan tas upp till sakprövning. RTVE och Konungariket Spanien har gjort gällande att tribunalen inte är skyldig att hänvisa till alla de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som är tillämpliga. För övrigt har DTS inte betraktat artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget som relevanta vid tribunalen. Kommissionen har påpekat att DTS inte har åberopat artikel 33 eller artikel 34 i lag nr 17/2006, artikel 44 i ramuppdraget, artikel 2.2 eller artikel 8 i lag nr 8/2009, varken i sin ansökan eller i sin replik vid tribunalen. Det ankommer emellertid inte på sistnämnda att ex officio hänvisa till bestämmelser i den nationella lagstiftningen inom ramen för prövningen av lagenligheten av ett kommissionsbeslut.

116. Under alla förhållanden anser RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen att överklagandet inte kan vinna bifall på dessa anmärkningar.

b) Min bedömning

i) Det första argumentet om att artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget inte har beaktats

117. Inledningsvis ska preciseras att DTS, trots den betydelse som den förefaller ha tillmätt ovannämnda bestämmelser inom ramen för överklagandet, inte har hänvisat till dessa bestämmelser i någon av de inlagor som den lämnade in till tribunalen under förfarandet. Av den omständigheten att DTS varken inom ramen för sin ansökan genom vilken talan väckts eller inom ramen för sin replik ansett det vara nödvändigt att ange ovannämnda bestämmelser framgår enligt min mening att det inte rörde sig om väsentliga eller relevanta bestämmelser.

118. Såsom DTS påpekat i fotnot 3 i överklagandet har lydelsen i lag nr 17/2006 och lydelsen i ramuppdraget bifogats kommissionens svaromål och RTVE:s interventionsinlaga vid tribunalen. Det ankommer emellertid i första hand på sökanden att inom ramen för den talan om ogiltigförklaring som den väckt mot det omtvistade beslutet att på ett uttömmande sätt åberopa de bestämmelser i tillämplig nationell lagstiftning som den anser vara relevanta och jag kan inte klandra tribunalen för att inte ha yttrat sig avseende vissa av dessa bestämmelser när sökanden inte uttryckligen hänvisat till dem. Sökanden har gjort gällande att den hänvisat till ovannämnda bestämmelser vid förhandlingen i tribunalen, men det står inte klart i vilken omfattning DTS hänvisat till artikel 34 i lag nr 17/2006 och till artikel 44 i ramuppdraget.

119. Det ska under alla förhållanden erinras om att tribunalen ensam ska bedöma vilket värde uppgifterna i målet ska tillmätas.[47] Den är således i sin fulla rätt att inte beakta artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget i sin bedömning. Såsom kommer att framgå nedan i min bedömning möjliggör inte dessa bestämmelser, med hänsyn till deras föremål, att bedöma karaktären av det tvingande samband som föreligger mellan den berörda skatten och det stöd som betalats till RTVE.

120. Under dessa förhållanden anser jag att det första argumentet inte kan godkännas.

ii) Det andra argumentet att tribunalens prövning av de villkor som uppställs i dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) är otillräcklig

121. Inledningsvis föreslår jag att det andra argumentet ska underkännas, eftersom det saknar grund.

122. Av de skäl som avförts ovan i punkt 102 i detta förslag till avgörande anser jag att de paralleller som sökanden drar mellan förevarande mål och det mål som gav upphov till dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764), saknar relevans. I det sistnämnda målet fanns inte enbart en bestämmelse som påverkade intäkterna från skatten till förmån för stöd till radiosändningar, utan även att intäkterna från skatten uteslutande och fullständigt användes till att finansiera stöden, utan att överskottet omfördelades för andra ändamål.

123. Mot bakgrund av det ovan anförda anses att den andra grundens första del till viss del inte kan upptas till sakprövning, och att den i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

3. Den andra grundens andra del avseende missuppfattning av den tillämpliga nationella lagstiftningen

a) Parternas argument

124. Sökanden har, med stöd av Telefónica genom den andra grundens andra del gjort gällande att tribunalen i punkterna 66, 67 och 69 i den överklagade domen har missuppfattat artikel 2.2 och artikel 8 i lag nr 8/2009 och artikel 33 i lag nr 17/2006 som den lagt till grund för att komma till slutsatsen att den berörda skatten inte påverkar det stödbelopp som tilldelades RTVE. Tribunalen har nämligen tillerkänt bestämmelserna en räckvidd som de inte har när de bedöms i samband med artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget.

125. Telefónica har även gjort gällande att tribunalen tolkade den nationella lagstiftningen felaktigt och uppenbarligen missuppfattade den bevisning som Telefónica lagt fram vid tribunalen.

126. RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte kan prövas på den grunden.

b) Min bedömning

127. Tvärtemot vad RTVE, Konungariket Spanien och kommissionen har gjort gällande anser jag att den andra grundens andra del kan prövas i sak.

47 — Det framgår av fast rättspraxis att tribunalen är ensam behörig att fastställa och bedöma de faktiska omständigheterna och att det, när bevisningen har förebringats på rätt sätt och när de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, endast är tribunalen som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas (se dom av den 21 september 2006, JCB Service/kommissionen, C-167/04 P, EU:C:2006:594, punkterna 106 och 107, och där angiven rättspraxis, och dom av den 10 maj 2007, SGL Carbon/kommissionen, C-328/05 P, EU:C:2007:277, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

128. En invändning avseende de faktiska omständigheterna och bedömningen av dessa i det överklagade avgörandet kan nämligen tas upp till sakprövning när sökanden gjort gällande att tribunalen har missuppfattat den bevisning som sökanden lagt fram vid tribunalen. [48] Så är också fallet i förevarande mål, eftersom DTS har gjort gällande att tribunalen har missuppfattat den nationella lagstiftningen och sökanden tydligt angett dels den bevisning som enligt DTS har missuppfattats av tribunalen, dels den felaktiga bedömning som enligt dess uppfattning lett till att tribunalen missuppfattat bevisningen.

129. Domstolen kan således göra en rättslig prövning

130. Enligt fast rättspraxis ska domstolen pröva om tribunalen, mot bakgrund av de handlingar och de övriga uppgifter som ingetts, inte missuppfattat ordalydelsen i de aktuella nationella bestämmelserna. Domstolen ska vidare pröva om tribunalen – mot bakgrund av denna information – inte kom fram till slutsatser som uppenbarligen är oförenliga med innehållet däri. Domstolen ska slutligen pröva om inte tribunalen – vid sin prövning av alla dessa omständigheter – tillmätte någon av dem, för att konstatera innehållet i den aktuella nationella lagstiftningen, en betydelse som den inte har med hänsyn till övriga omständigheterna. [49]

131. En sådan missuppfattning ska framstå som uppenbar av handlingarna i målet utan att det är nödvändigt att domstolen gör en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen eller beaktar någon ny bevisning. [50]

132. Efter en noggrann genomläsning av de argument som DTS framfört finner jag att DTS inte lyckats visa att tribunalen i punkterna 66–69 i den överklagade domen kom fram till slutsatser som uppenbarligen är oförenliga med innehållet i bestämmelserna i den berörda spanska lagstiftningen eller att den tillmätte någon av dem en betydelse som de inte har med hänsyn till övriga omständigheter i handlingarna.

i) Tolkningen av artikel 2.2 i lag nr 8/2009 i punkt 69 i den överklagade domen

133. Enligt tribunalen ska, ”för det fall RTVE:s resurser inte räcker för att täcka kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget …, enligt artikel 2.2 i lag nr 8/2009, mellanskillnaden täckas genom bidrag från den allmänna spanska statsbudgeten”.

134. DTS har anfört att denna bestämmelse inte ålägger den spanska staten att ta medel från den allmänna budgeten för att täcka kostnaderna för public service-uppdrag, utan medför en skyldighet för denna att komplettera RTVE:s budget när storleken på intäkterna från skatterna vid genomförandet av denna understiger den beräknade budgeten. Vidare är bidrag från den allmänna statsbudgeten inte tillåtna när utgifterna överstiger den beräknade budgeten.

135. Dessutom ska artikel 2.2 i lag nr 8/2009 analyseras i samband med artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget. Enligt artikel 34 i lag nr 17/2006 ska RTVE fastställa sin budget med beaktande av inte enbart de beräknade kostnaderna för public service-uppdraget, utan även med beaktande av beräknade intäkter, inklusive de intäkter från skatterna som föreskrivs i lag nr 8/2009. För det fall de faktiska intäkterna från skatten understiger det beräknade skattebeloppet och inte möjliggör kostnadstäckning för RTVE:s budgeterade public service åligger det den spanska staten att komplettera ”budgetplaneringen” för RTVE med medel från den allmänna statsbudgeten. ”Budgetplaneringen” ska emellertid fastställas på grundval av de beräknade intäkterna från skatterna

48 — Dom av den 3 april 2014, Frankrike/kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 79 och där angiven rättspraxis).

49 — Dom av den 5 juli 2011, Edwin/harmoniseringsbyrån (C-263/09 P, EU:C:2011:452, punkt 53).

50 — Se bland annat dom av den 21 september 2006, JCB Service/kommissionen (C-167/04 P, EU:C:2006:594, punkt 108 och där angiven rättspraxis), dom av den 18 januari 2007, PKK och KNK/rådet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, punkt 37 och där angiven rättspraxis), och dom av den 3 april 2014, Frankrike/kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

och detta belopp kommer följaktligen att direkt inverka på stödbeloppet. Skatteintäkternas inverkan på genomförandet av RTVE:s budget ska således inte förväxlas med den inverkan som de beräknade intäkterna för skatter har på det ursprungliga fastställandet av nämnda budget och följaktligen på stödbeloppet. Enbart sistnämnda är relevant.

136. Telefónica har tillagt att det finns klara indikationer på att den spanska staten eventuellt ska utge kompletterande bidrag från den allmänna spanska statsbudgeten, eftersom det i skälen till lag nr 8/2009 till exempel anges att ”det inte förefaller rimligt att finansieringsgarantin medför en ökning av statens bidrag.” Det rör sig för övrigt om en underordnad möjlighet, eftersom två villkor måste vara uppfyllda för att den spanska staten ska kunna finansiera en del av kostnaderna för fullgörandet av public service-skyldigheter. För det första ska skatteintäkterna för ett visst budgetår understiga kostnaderna för fullgörandet av public service-skyldigheter, för det andra ska beloppet i reservfonden inte räcka till för att täcka RTVE:s kostnader för detta år. Dessutom införs i artikel 2.2 i lag nr 8/2009 en statlig garanti som är begränsad till skillnaden mellan dels de betalningar som gjorts plus reservfonden, dels kostnaderna för fullgörandet av public service-skyldigheter. Det rör sig följaktligen om en ny skatteåtgärd. Detta utgör inte hinder mot att fastställa stödet till RTVE på grundval av intäkterna från skatten eller att ålägga den spanska staten att täcka mellanskillnaden när dessa inte räcker till.

137. Enligt min mening finns det ingenting i de argument som framförts av sökanden som visar att tribunalen uppenbarligen missuppfattat artikel 2.2 i lag nr 8/2009.

138. För det första gjorde sökanden inte en annan tolkning av artikel 2.2 i lag nr 8/2009 än tribunalen när den gjorde gällande att det enligt denna bestämmelse ”åligger den spanska staten att komplettera den ’beräknade budgeten’ med bidrag från den allmänna statsbudgeten” eller att ”det enligt [nämnda] bestämmelse åligger staten att komplettera den ’beräknade budgeten’ för RTVE när storleken på intäkterna från skatterna vid genomförandet av budgeten understiger den beräknade budgeten”.

139. För det andra har sökanden visserligen gjort gällande att tribunalen inte har tolkat denna bestämmelse mot bakgrund av artikel 34 i lag nr 17/2006 och artikel 44 i ramuppdraget, men jag kan inte se på vilket sätt dessa bestämmelser är relevanta.

140. I artikel 34 i lag nr 17/2006 med rubriken ”Budget” föreskrivs följande:

”1. RTVE ska fastställa en driftsbudget i vilken medel och motsvarande årliga anslag ska anges och en lika detaljerad kapitalbudget. RTVE:s driftsbudget och kapitalbudget utgör en del av den allmänna statsbudgeten.

2. RTVE:s driftsbudget och kapitalbudget innehåller en resultaträkning och en förteckning över den beräknade finansieringen för räkenskapsåret i fråga. Till dessa budgetar ska enhetens prognostiserade balans och de kompletterande handlingar som krävs av ministeriet bifogas.

…”

141. I artikel 44 i ramuppdraget med rubriken ”Skyldigheter avseende budget” anges dessutom följande:

”RTVE och deras bolag ska anpassa sin budget till bestämmelserna i artikel 34 i lag nr 17/2006. Nämnda budgetar ska fastställas i enlighet med principen om jämvikt i budgeten och de ska ange de finansiella åtaganden som krävs för att uppnå de allmänna mål som föreskrivs i nämnda ramuppdrag såsom det fastställts i gällande programkontrakt.”

142. Det kan, såsom för övrigt RTVE och kommissionen anfört, konstateras att enbart allmänna principer fastställs i dessa bestämmelser och att det inte finns något i deras lydelse som gör det möjligt att fastställa ett tvingande samband mellan berörda skatteintäkter och det stöd som beviljats RTVE.

143. För det tredje kan det inte heller, på grundval av Telefónicas argument, fastställas att tribunalen kommit fram till slutsatser som uppenbarligen är oförenliga med innehållet i artikel 2.2 i lag nr 8/2009. Skälen i nämnda lag har inte någon bindande verkan och det kan inte utifrån det utdrag som Telefónica anfört självklart uteslutas att den spanska staten ska utge ett kompletterande bidrag. Dessutom saknar det enligt min mening betydelse att det rör sig om en underordnad möjlighet. Tribunalen har anfört att en sådan möjlighet finns i ordalag som räcker för att dra slutsatsen i punkt 101 i den överklagade domen, nämligen att det åligger den spanska staten att täcka mellanskillnaden mellan RTVE:s finansiella resurser och RTVE:s kostnader för fullgörandet av public service-skyldigheten.

ii) Tolkningen av artikel 33 i lag nr 17/2006 och artikel 8 i lag nr 8/2009 i punkterna 66–68 i den överklagade domen

– Den överklagade domen

144. I punkterna 66–68 i den överklagade domen uttalade tribunalen följande:

”66 För det fall RTVE:s resurser överstiger kostnaderna för att fullgöra public service-uppdraget ska … överskottet återbetalas enligt artikel 33 i lag nr 17/2006, i dess lydelse enligt lag nr 8/2009. I den mån överskottet inte överstiger 10 % av RTVE:s årliga budgeterade utgifter överförs det till en reservfond. I den mån det överstiger denna gräns överförs det till statsbudgeten.

67 När det gäller det kapital som överförs till reservfonden framgår det av artikel 8 i lag nr 8/2009 att detta kapital endast kan användas efter uttrycklig tillåtelse från den spanska ekonomi- och finansministeriet och att det, om det inte används under fyra år, ska användas för att minska den ersättning som belastar den allmänna spanska statsbudgeten. Det kapital som överförs till reservfonden kan följaktligen inte anses direkt påverka storleken på stödet till RTVE.

68 Dessutom föreskriver artikel 3.2 i lag nr 8/2009 ett absolut tak för RTVE:s resurser, vilket fastställts till 1 200 miljoner euro för åren 2010 och 2011. Allt som överstiger detta tak ska direkt återföras till den allmänna spanska statsbudgeten.”

– Parternas argument[51]

145. För det första har DTS gjort gällande att tribunalen i punkterna 66 och 67 i den överklagade domen missuppfattade bestämmelserna i artikel 33 i lag nr 17/2006 och artikel 8 i lag nr 8/2006 genom att tillerkänna dem en räckvidd som de inte har. Tribunalen har enbart bekräftat att reservfonden enligt artikel 8.3 i lag nr 8/2009 endast kan användas efter uttrycklig tillåtelse från Ministerio de Economía y Hacienda (ekonomi- och finansministeriet, Spanien) och har underlåtit att beakta inledningen i denna bestämmelse enligt vilken ”fonden enbart kan användas för att

51 — DTS har för det först klandrat tribunalen för att ha intagit ståndpunkten att skatteintäkterna inte har någon inverkan på stödets storlek, eftersom de intäkter som överstiger nettokostnaderna för public service-uppdraget överförs till en reservfond eller till statsbudgeten och eftersom ett absolut tak föreskrivs för RTVE:s resurser. DTS har härvid hänvisat till dom av den 22 december 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Eftersom det genom det första argumentet har hävdats att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av domstolens rättspraxis har jag valt att behandla det inom ramen för den första grunden.

kompensera förlusterna under tidigare räkenskapsår och för att bemöta oväntade situationer i samband med tillhandahållande av public service." Sökanden anser att storleken på dessa kompletterande medel nödvändigtvis är beroende av skatteintäkterna, eftersom fonden finansieras genom dessa.

146. Telefónica har vidare gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av artikel 33.1 i lag nr 17/2006 och artikel 3.2 i lag nr 8/2009 när den slog fast att dessa bestämmelser bryter varje koppling mellan stödbeloppet och storleken på de betalningar som gjorts på grundval av skatteåtgärder. Den omständigheten att intäkterna kan överföras till den allmänna spanska statsbudgeten är en underordnad möjlighet. Enbart intäkter som överstiger 10 procent av RTVE:s årliga utgifter kan överföras till en reservfond. Detta innebär inte att stödbeloppet är oberoende av storleken på skatteintäkterna. I artikel 33.1 i lag nr 17/2006 fastställs på sin höjd en gräns för stödbeloppet. Detta betyder emellertid inte att de totala skatteintäkterna inte kan omvandlas till stöd inom den gräns som fastställts av den nationella lagstiftaren. Nämnda gräns är en nödvändig förutsättning för stödets förenlighet med den inre marknaden för att det inte ska vara fråga om överkompensation i strid med unionsrätten.

– Min bedömning

147. Dessa argument kan inte godtas.

148. Med avseende på sökandens argument kan inledningsvis konstateras att tribunalen i punkt 66 i den överklagade domen vid sin tolkning av artikel 33 i lag nr 17/2006 i princip har använt samma ordalydelse som sökanden i punkt 10 i sin ansökan genom vilken talan väckts. [52]

149. DTS har, vad beträffar tribunalens analys i punkt 67 i den överklagade domen, enbart preciserat lydelsen av en bestämmelse, nämligen artikel 8.3 i lag nr 8/2009, som på intet sätt strider mot tribunalens tolkning av den spanska lagstiftningen eller gör det möjligt att dra slutsatsen att storleken på den skatt som åläggs sökanden inverkar på storleken på det stöd som beviljats RTVE.

150. Inget av de argument som Telefónica har framfört visar att tribunalen uppenbarligen har missuppfattat ordalydelsen av ovannämnda bestämmelser. Huruvida den möjlighet som tribunalen angett är underordnad påverkar inte den omständigheten att överskottet enligt artikel 33 i lag nr 17/2006, i den mån det inte överstiger 10 procent av RTVE:s årliga budgeterade utgifter, överförs till en reservfond, och i den mån det överstiger denna gräns, överförs till statsbudgeten, vilket inte har bestritts av Telefónica. I motsats till vad Telefónica har anfört drog tribunalen härav inte slutsatsen att stödet är oberoende av storleken på skatteintäkterna, utan att storleken på sistnämnda inte är ägnad att "direkt påverka" storleken på stödet till RTVE.

151. Mot bakgrund av det anförda föreslår jag följaktligen att domstolen beslutar att överklagandet delvis inte kan prövas och delvis inte kan bifallas på den andra grunden avseende tribunalens otillräckliga prövning och missuppfattning av den nationella lagstiftning som är tillämplig inom ramen för dess bedömning av huruvida artikel 107.1 FEUF har åsidosatts.

52 — Punkt 10 har följande lydelse:
"Genom lagen införs även en reservfond till vilken de intäkter som överstiger nettokostnaderna för public service ska överföras, motsvarande maximalt 10 % av de årliga budgeterade kostnaderna, medan de intäkter som överstiger detta tak ska överföras till statsbudgeten …"

D – *Den tredje grunden: Tribunalen har missuppfattat och överskridit gränserna för den prövning som den är behörig att göra inom ramen för sin bedömning huruvida artikel 106.2 FEUF åsidosatts*

152. I förevarande fall har sökanden på ett tillräckligt utförligt sätt förklarat varför den anser att tribunalen har missuppfattat de argument som sökanden anfört till stöd för den andra grunden för ogiltigförklaring avseende åsidosättande av artikel 106.2 FEUF, vilket medförde att tribunalen dömde utöver vad parterna yrkat (*ultra petita*), ändrade föremålet för tvisten och överskred gränserna för sin prövning.

153. Under dessa omständigheter kan den tredje grunden, i motsats till vad RTVE har gjort gällande, prövas i sak.

154. Den tredje grunden består av två delar, varvid den första avser missuppfattning och den andra överskridande av tribunalens gränser för prövning. Den andra delgrunden ska prövas förutsatt att den första delgrunden vinner bifall.

1. Den tredje grundens första del avseende missuppfattning av de argument som anförts i första instans till stöd för att artikel 106.2 FEUF har åsidosatts.

155. Av fast rättspraxis framgår att en missuppfattning ska framstå som uppenbar av handlingarna i målet utan att domstolen behöver företa en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen.

156. Enligt min mening är tribunalens bedömning i punkterna 118–167 i den överklagade domen emellertid inte behäftad med ett sådant fel.

157. För det första har DTS gjort gällande att tribunalen i punkterna 151 och 152 i den överklagade domen gjorde en felaktig tolkning av den andra grunden för ogiltigförklaring när den gjorde en åtskillnad mellan ”sökandens argument som rör de tre skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009” och ”sökandens argument rörande verkningarna av delar av de stödåtgärder som föreskrivs i finansieringsordningen för RTVE, såsom denna ändrats genom lag nr 8/2009”. Av rättegångshandlingarna framgår nämligen klart att sökanden inte har anfört några argument avseende stödets verkningar i egentlig mening.

158. I punkt 59 i ansökan genom vilken talan väcktes inledde DTS den andra grunden för ogiltigförklaring med formuleringen att ”kommissionen har åsidosatt artikel 106.2 FEUF genom att godkänna ett stöd som inte uppfyller proportionalitetskravet som föreskrivs i nämnda artikel, *eftersom de skatter som används för att finansiera stödet* innebär en snedvridning av konkurrensen i strid med allmänintresset”.[53]

159. Med hänsyn till motiveringen och de argument som sökanden anfört inom ramen för sin ansökan genom vilken talan väckts och i sin replik kunde tribunalen med giltig verkan anse att sökanden ifrågasatte kommissionens bedömning av effekterna på konkurrensen inte enbart av de tre skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009, utan även av de stödåtgärder som föreskrivs i finansieringsordningen för RTVE, såsom denna ändrats genom nämnda lag.

53 — Min kursivering.

160. I punkt 77 i sin ansökan framställde DTS sina argument avseende förekomsten av en snedvridning av konkurrensen genom att anföra att konkurrensen på marknaden för tv-tittare och på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll snedvrids i strid med allmänintresset genom ”*den finansieringsordning för RTVE* som godkänts genom det [omtvistade] beslutet (och särskilt det bidrag på 1,5 procent som ålagts betaltv-företag)” och DTS har i sin replik även allmänt hänvisat till den ”nya ordningen för finansiering”.[54]

161. DTS har dessutom i punkterna 93–99 i sin ansökan uttryckligen ifrågasatt ”de kontrollmekanismer som föreskrivs i lag nr 8/2009” för att undvika snedvridningar av konkurrensen som uppstår till följd av RTVE:s verksamhet, och särskilt bestämmelserna i artikel 3.1, 6.5 och artikel 9.1 i och m i lag 8/2009.

162. Såsom framgår av punkterna 94–99 i DTS ansökan och av punkterna 162–164 i den överklagade domen skiljer sig dessa mekanismer från de skatteåtgärder som ifrågasatts av sökanden och de hänför sig till finansieringsordningen för stödet för RTVE.

163. Det kan under dessa förhållanden, med hänsyn till de argument som sökanden anfört i sina inlagor, inte hävdas att tribunalen gjorde en felaktig tolkning av grunden för ogiltigförklaring genom att göra en åtskillnad mellan ”sökandens argument som rör de tre skatteåtgärder som införts eller ändrats genom lag nr 8/2009” och ”sökandens argument rörande verkningarna av delar av de stödåtgärder som föreskrivs i finansieringsordningen för RTVE, såsom denna ändrats genom lag nr 8/2009”.

164. Det första argumentet kan därför inte godtas.

165. För det andra har DTS gjort gällande att tribunalen har missuppfattat dess argument i punkt 120 i den överklagade domen genom att felaktigt göra en åtskillnad mellan argumentet att RTVE bjudit över på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll och argumentet avseende snedvridning av konkurrensen i strid med allmänintresset. Av rättegångshandlingarna framgår klart att DTS har gjort gällande att RTVE:s nya finansieringssätt, och särskilt den skatt som ålagts RTVE möjliggjorde för RTVE att snedvrida konkurrensen i strid med allmänintresset genom att på ett oproportionerligt sätt stärka dess konkurrensställning och möjliggjorde på så sätt för RTVE att anta konkurrensbegränsande beteenden, såsom att lämna överbud.

166. Ovannämnda kritik saknar grund.

167. Det kan nämligen konstateras att den åtskillnad som tribunalen gjort följer av den åtskillnad som sökanden själv gjorde i punkterna 80 och 81 i sin ansökan genom vilken talan väcktes.

168. DTS har i punkt 80 i sin ansökan anfört att ”[för det första möjliggör den nya finansieringsordningen för RTVE att förvärva sändningsrättigheter med ett högt kommersiellt värde som inte är nödvändiga för fullgörandet av public service-uppdraget”. Sökanden anmodade således uttryckligen tribunalen att undersöka om kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den kontrollerade huruvida den kompensation som RTVE erhöll för fullgörandet av sitt public service-uppdrag var proportionerlig. Denna kontroll gör det möjligt att bedöma om konkurrensen eller handeln kan påverkas i en omfattning som strider mot unionens intresse i den mening som avses i artikel 106.2 FEUF. Av den rättspraxis som tribunalen hänvisat till i punkt 117 i den överklagade domen framgår att nämnda kontroll ska göra det möjligt att undersöka om den kompensation som föreskrivs för att public service ska kunna tillhandahållas på ekonomiskt godtagbara villkor är nödvändig eller tvärtom huruvida det är uppenbart att åtgärden i fråga inte är ändamålsenlig för att uppnå det eftersträvade målet.

54 — Se punkterna 27 och 28 i DTS:s replik.

169. Tribunalen granskade följaktligen i punkterna 149–166 i den överklagade domen anmärkningen om förändring eller inverkan på handeln i en omfattning som strider mot unionens intresse. Inom ramen för denna prövning beaktade tribunalen i punkt 159 i den överklagade domen den skada som sökanden hänvisat till.

170. I punkt 81 i ansökan gjorde DTS ”[f]ör det andra” gällande att de nya medel som tilldelades RTVE möjliggjorde för det att lämna överbud för förvärv av rättigheter att sända innehåll med ett högt kommersiellt värde. I punkterna 81–87 i sin ansökan anförde sökanden ett visst antal fall där RTVE hade förvärvat rättigheter som visade att RTVE hade antagit ett konkurrensbegränsande beteende.

171. I punkterna 129–147 i den överklagade domen undersökte tribunalen därefter om kommissionen faktiskt hade gjort en uppenbart felaktig bedömning avseende risken för konkurrensbegränsande beteende från RTVE:s sida på marknaden för förvärv av rättigheter att sända idrottsevenemang och filmer genom att särskilt fokusera på sitt handelsbruk att lämna överbud.

172. Mot bakgrund av dessa omständigheter kan tribunalen således inte kritiseras för att i punkt 120 i den överklagade domen och i det efterföljande resonemanget ha gjort en åtskillnad mellan de två argumenten, inte enbart av det skälet att sökanden gjort en sådan åtskillnad, utan även av den anledningen att det var nödvändigt att pröva dessa argument separat för att bedöma om de var välgrundade.

173. Således kan inte heller det andra argumentet godtas.

174. För det tredje har DTS gjort gällande att tribunalen i punkterna 130 och 157 i den överklagade domen har gjort en felaktig tolkning av dess argument, eftersom DTS inte hävdat att ordningen för finansiering av RTVE snedvrider konkurrensen enbart av det skälet att ordningen möjliggör för RTVE att konkurrera med privata operatörer på marknaden för förvärv av audiovisuella programinnehåll. DTS har däremot hävdat att den skatt som ålagts DTS förvärrar den snedvridning av konkurrensen som följer av själva stödet, eftersom de resurser som den har tillgång till på de berörda marknaderna minkar och möjligheten för RTVE att bete sig konkurrensbegränsande på denna marknad förstärks.

175. Tribunalen har i punkt 130 i den överklagade domen återgett sökandens argument att ”de offentliga resurser som RTVE har tillgång till enligt finansieringsordningen gör det möjligt för RTVE att konkurrera med privata aktörer på marknaden för förvärv av programinnehåll”. Sökanden har visserligen vare sig i sin ansökan eller i sin replik uttryckligen hävdat att finansieringsordningen för RTVE snedvrider konkurrensen enbart av det skälet att den möjliggör för RTVE att konkurrera med privata operatörer på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll.

176. I punkterna 67–76 i sin ansökan har sökanden emellertid ingående redogjort för konkurrensen på marknaden för tv-tittare och på marknaden för förvärv av audiovisuellt programinnehåll och framhållit den konkurrensfördel som RTVE har till följd av den nya finansieringsordningen och belyst sina slutsatser med ett antal exempel på flera förvärv som denna gjort på konkurrenternas bekostnad.

177. I den sista meningen i punkt 130 i den överklagade domen drog tribunalen följaktligen slutsatsen att ”[d]en omständigheten att RTVE börjar konkurrera med de privata aktörerna på marknaden för förvärv av programinnehåll och *i vissa fall går vinnande ur konkurrensen* … i sig [inte är] tillräcklig för att det ska anses visat att kommissionen ha gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning.”[55] Denna slutsats sammanhänger enligt min mening med sökandens redogörelse. Tribunalens redogörelse för DTS argument är visserligen inte fullständig, men den utgör inte en uppenbart oriktig tolkning.

55 — Min kursivering.

178. Det tredje argumentet kan följaktligen inte godtas.

179. För det fjärde har DTS gjort gällande att tribunalen missuppfattade dess argument i punkterna 141 och 158 i den överklagade domen, eftersom DTS aldrig har hävdat att RTVE:s tidigare beteenden ”är giltiga för framtiden” eller att finansieringsordningen för RTVE ”gör att dess utbud försämras och att dess abonnenter påverkas negativt”. DTS har däremot lämnat exempel som syftar till att illustrera den typ av konkurrensbegränsande beteenden som RTVE kunnat anta tack vare de betydande resurser som det traditionellt hade tillgång till och som den nya finansieringsordningen gör det möjligt att bevara och försvåra.

180. Vad för det första gäller tribunalens anmärkning att exemplen på förvärv av rättigheter av RTVE enligt DTS ”är giltiga för framtiden” (punkt 141 i den överklagade domen), bör det framhållas att DTS i punkt 87 i sin ansökan anfört att ”[handelsbruket att bjuda över] kommer att fortsätta och förstärkas” till följd av den nya finansieringsordningen som godkänts genom det omtvistade beslutet, och tillade i punkt 28 i sin ansökan att ”RTVE genom den nya finansieringsordningen garanteras resurser *som gör det möjligt för RTVE att stärka sin överbudspolitik*”.[56] Jag anser inte att den betydelse som tribunalen tillmätt dessa anmärkningar strider mot deras innehåll.

181. Vad för det andra gäller tribunalens påstående att finansieringsordningen för RTVE ”gör att dess utbud försämras och att dess abonnenter påverkas negativt” (punkt 158 i den överklagade domen) kan konstateras att tribunalen ordagrant återgett den formulering som sökanden använt i punkt 28 i sin ansökan där sökanden gjorde gällande att ”[den berörda] finansieringsordningen försvagar [dess] konkurrensställning genom att beröva den betydande resurser och genom att ålägga den att minska sina investeringar vad gäller innehållet *vilket nödvändigtvis försämrar dess betaltv-utbud och leder till att antalet abonnenter minskar*.”[57]

182. Det fjärde argumentet kan således inte godtas.

183. Mot bakgrund av vad som anförts ovan kan överklagandet inte vinna bifall på den tredje grundens första del avseende missuppfattning.

184. Eftersom den tredje grundens andra del, som avser tribunalens överskridande av gränserna för dess domstolsprövning, förutsätter att överklagandet kan bifallas på den första delgrunden saknas följaktligen anledning att pröva den andra delgrunden.

185. Mot bakgrund av vad som anförts ovan föreslår jag följaktligen att domstolen ska fastställa att överklagandet inte kan vinna bifall på den tredje grunden avseende missuppfattning och överskridande av gränserna för tribunalens domstolsprövning inom ramen för sin bedömning av huruvida artikel 106.2 FEUF åsidosatts.

E – *Telefónicas fjärde grund: Åsidosättande av artikel 40 i domstolens stadga*

186. Telefónica har i sin svarsskrivelse åberopat en grund som inte åberopats av DTS avseende åsidosättande av artikel 40 i domstolens stadga. Telefónica har nämligen gjort gällande att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa dess argument avseende åsidosättande av artikel 108 FEUF.

187. Det ska framhållas att Telefónica har framställt den grunden med samma formulering och angett samma motivering som inom ramen för det anslutningsöverklagande som de ingav vid domstolen.

56 — Min kursivering.

57 — Min kursivering.

188. I enlighet med artikel 174 i rättegångsreglerna ska ”[y]rkandena i svarsskrivelsen … avse att överklagandet helt eller delvis ska bifallas, avvisas eller ogillas.”

189. Eftersom sökanden genom den fjärde grunden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas av skäl som sökanden inte har åberopat i överklagandet kan denna grund, som inte har framställts av DTS och som är självständig i förhållande till de grunder som sistnämnda åberopat, enligt min mening inte prövas.

190. Jag kommer däremot att pröva huruvida överklagandet kan bifallas på ovannämnda grund i den mån den framställts i det anslutningsöverklagande som ingetts av Telefónica.

191. Jag föreslår följaktligen att domstolen fastställer att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på den fjärde grunden avseende tribunalens åsidosättande av artikel 40 i domstolens stadga.

192. Av vad som ovan anförts framgår att DTS överklagande delvis inte kan prövas och delvis inte kan bifallas.

193. Det saknas således anledning att pröva Konungariket Spaniens yrkande som framställts på grundval av artikel 61 första stycket i domstolen stadga.

VI – Anslutningsöverklagandet

194. Telefónica har ingett ett anslutningsöverklagande i enlighet med artikel 176 i rättegångsreglerna inom ramen för vilket de har åberopat en annan grund än de som DTS åberopat i huvudöverklagandet.

195. Telefónica har till stöd för sitt anslutningsöverklagande åberopat en enda grund avseende åsidosättande av artikel 40 i domstolens stadga genom att tribunalen avvisat dess argumentation avseende åsidosättande av artikel 108 FEUF.

196. Denna grund avser tribunalens analys i punkterna 207–219 i den överklagade domen.

A – *Den överklagade domen*

197. I punkt 214 i den överklagande domen fastställde tribunalen att de två grunder för ogiltigförklaring som Telefónica åberopat avseende åsidosättande av artikel 108 FEUF inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de saknar anknytning till tvisteföremålet, såsom detta definierats av parterna och att dessa grunder således ändrar tvistens ramar i strid med artikel 40 i domstolens stadga.

198. Tribunalen har i punkt 211 i den överklagade domen grundat sin bedömning på ordalydelsen i fjärde stycket i denna artikel, ”genom yrkanden i interventionsansökan endast ett av parternas yrkanden [får] biträdas” och ordalydelsen i artikel 129.3 i rättegångsreglerna och relevant rättspraxis.

199. I punkt 212 i den överklagade domen preciserade tribunalen ramarna för målet, såsom de avgränsats av DTS, och konstaterade i följande punkt att varken ansökan eller svaromålet innehåller närmare uppgifter om ett eventuellt åsidosättande av bestämmelserna i artikel 108 FEUF. Påståendena om dessa åsidosättanden har framförts först i Telefónicas interventionsinlaga.

200. I punkterna 216 och 217 i den överklagade domen besvarade tribunalen de argument som specifikt anförts av Telefónica om huruvida de två kompletterande grunderna kan tas upp till sakprövning.

201. Tribunalens bedömning ledde till slutsatsen att dessa grunder inte kan tas upp till sakprövning.

B – *Parternas argument*

202. Telefónica har gjort gällande att tribunalen inte kunde fastställa att dess grund avseende åsidosättande av artikel 108 FEUF inte kan tas upp till sakprövning av den anledningen att den framförts först i deras interventionsinlaga och saknar anknytning till tvisteföremålet.

203. För det första kunde tribunalen i punkt 216 i den överklagade domen inte grunda sig på dom av den 19 november 1998, Förenade kungariket (C-150/94, EU:C:1998:547), eftersom Telefónica inte hänvisat till den domen.

204. I punkt 217 i den överklagade domen förklarade tribunalen inte på vilket sätt domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), som meddelades inom ramen för en talan om fördragsbrott motiverar att intervenienten har större frihet att framföra grunder som inte framställts av parten i målet. I dom av den 28 juli 2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl./kommissionen (C-474/09 P–C-476/09 P, EU:C:2011:522), avseende mål om statligt stöd valde domstolen dessutom samma lösning som i domen av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414).[58] Om intervenienten enbart skulle kunna framställa de grunder som parten i målet framställt, så skulle artikel 132.2 i rättegångsreglerna, där det bland annat föreskrivs att intervenienten ska framställa sina yrkanden, fråntas all mening.

205. RTVE har gjort gällande att anslutningsöverklagandet inte kan tas upp till sakprövning och att det i alla händelser saknar grund. Konungariket Spanien och kommissionen har bestritt Telefónicas argument.

C – *Min bedömning*

206. Jag anser att anslutningsöverklagandet kan tas upp till sakprövning.

207. Den enda grund som Telefónica har framställt hörde visserligen inte hemma i den svarsskrivelse som de ingav inom ramen för huvudöverklagandet, men jag anser att de enligt artikel 178.1 och178.3 i rättegångsreglerna kunde framställa denna grund inom ramen för anslutningsöverklagandet.

208. I artikel 178.3 i rättegångsreglerna anges att grunder och argument avseende rättsliga omständigheter som åberopas till stöd för anslutningsöverklagandet ”inte [får] vara desamma som dem som åberopats i svarsskrivelsen.” Men eftersom nämnda grund som åberopats i svarsskrivelsen inte kan tas upp till sakprövning anser jag att denna bestämmelse inte innebär att domstolen inte kan pröva den inom ramen för anslutningsöverklagandet.

209. Vad gäller frågan huruvida överklagandet kan bifallas med stöd av denna grund gjorde tribunalen rätt då den fastställde att de grunder som åberopats i första instans avseende åsidosättande av artikel 108 FEUF inte kan tas upp till sakprövning.

210. För det första framgår det klart av den interventionsinlaga som Telefónica ingav vid tribunalen att de yrkade att domstolen skulle ogiltigförklara det omtvistade beslutet till följd av att kommissionen åsidosatt artikel 108 FEUF, trots att DTS inte åberopat att denna bestämmelse åsidosatts i sina inlagor.

58 — Punkt 108 och följande punkter.

211. Såsom tribunalen med rätta anförde i punkt 212 i den överklagade domen avsåg de tre grunderna för ogiltigförklaring som åberopats av DTS åsidosättande av artiklarna 107 FEUF, 49 och 64 FEUF och artikel 106.2 FEUF.

212. Den grund som Telefónica åberopat i sin interventionsinlaga saknade således anknytning till tvisteföremålet, såsom detta definierats av DTS, och ändrade således tvistens ramar i en omfattning som strider mot artikel 40 i domstolens stadga.

213. För det andra anser jag att Telefónica inte kan vinna framgång med den invändning genom vilken de kritiserat tribunalen för att ha hänvisat till punkt 36 i dom av den 19 november 1998, Förenade kungariket/rådet (C-150/94, EU:C:1998:547).

214. Telefónica har visserligen gjort gällande att de inte har hänvisat till nämnda rättspraxis i deras interventionsinlaga, men det kan konstateras att de inte har gjort en detaljerad invändning om missuppfattning. Under dessa förhållanden och i den mån tribunalen inte hade intresse av att pröva en dom som kunde ifrågasätta dess egna slutsatser ex officio utgår jag från att hänvisningen till rättspraxis gjordes av Telefónica under förfarandet i förstainstansrätten, såsom tribunalen har anfört.

215. Trots att tribunalen felaktigt bedömde att detta argument framförts av Telefónica anser jag att en sådan invändning är irrelevant. Tvärtemot vad Telefónica hävdat möjliggjorde prövningen i punkt 36 i dom av den 19 november 1998, Förenade kungariket/rådet (C-150/94, EU:C:1998:547), för tribunalen inte enbart att motivera att deras grunder för ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning, utan tvärtom att pröva om den lösning som valts av domstolen i den domen kunde ifrågasätta tribunalens slutsatser om huruvida nämnda grunder kan tas upp till sakprövning. Tribunalen kan således inte kritiseras för att ha gjort en sådan prövning.

216. För det tredje kan den invändning genom vilken Telefónica har gjort gällande att tribunalen har gjort sig skyldig till en felaktig bedömning avseende räckvidden av dom av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien (C-334/08, EU:C:2010:414), inte godtas.

217. I motsats till vad Telefónica hävdat har tribunalen klart och på ett uttömmande sätt i punkt 217 i den överklagade domen förklarat varför det med avseende på föremålet med interventionen ska göras en åtskillnad mellan talan om fördragsbrott och talan om ogiltigförklaring. Såsom RTVE och Konungariket Spanien anfört har talan om ogiltigförklaring och talan om fördragsbrott olika syften och föremål.

218. Enligt artikel 132.2 b i rättegångsreglerna ska interventionsinlagan visserligen innehålla de grunder och argument som intervenienten åberopar, detta innebär emellertid inte att det står intervenienten fritt att åberopa nya grunder som skiljer sig från dem som sökanden åberopat.

219. Artikel 132.2 i rättegångsreglerna återfinns inom ramen för de gränser som fastställs genom interventionsförfarandet och denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av de föregående bestämmelserna. I artikel 129 i rättegångsreglerna med rubriken ”Interventionens syfte och verkningar” anges att ”[i]ntervention får endast ske i syfte att, helt eller delvis, stödja ett av parternas yrkanden” att den ska vara ”accessorisk till huvudtvisten” och att ”[i]ntervenienten måste godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för interventionen”.

220. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser jag att tribunalen gjorde en tillräcklig prövning av om de grunder för ogiltigförklaring som Telefónica gjorde kunde tas upp till sakprövning och jag föreslår därför att domstolen ska ogilla överklagandet på den enda grunden att artikel 40 i domstolens stadga åsidosatts.

221. Mot bakgrund av ovanstående ska anslutningsöverklagandet som ingetts av Telefónica följaktligen ogillas.

VII – Förslag till avgörande

222. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen ska besluta enligt följande:

1) Överklagandena ogillas.

2) DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, Telefónica de España SA och Telefónica Móviles España SA ska ersätta rättegångskostnaderna.